

rigsministeriet end med de Arbeider, der foresalde under Tolds- og Postvæsenet. Jeg kan heller ikke indrømme den Indvending afgjørende Betydning, at vedkommende Minister vel skulde være berettiget til at disponere over Embedsmændens fulde Tid til Arbeide, som han vilde betro ham i hans eget Ministerium, men derimod ikke til Forretninger i et andet Ministerium. Thi det er vel at forstaae, at naar en Embedsmand i en af de Stillinger, hvorom her er Tale, en kongelig Embedsmand, er ansat under det ene Ministerium, saa er det kun under den siltiende Forudsætning, at man samtykker dert, at han kan paatage sig Forretninger under et andet Ministerium. Han maa stedse frastge sig disse Forretninger, saasnart det paafordres, og det vel at mærke, saasnart kun den ene Minister fordrer det. Det behøves ikke at være begge Minister, som paastaae dette. Laaber os tænke os det Tilfælde, at en Fuldmægtig under Indenrigsministeriet kunde paatage sig mindre Forretninger under Finantsministeriet, saa er det en Selvsølge, at Indenrigsministeren er berettiget til at fordrer, at denne Fuldmægtig skal hellige hele sin Tid til Indenrigsministeriets Tjeneste, at han skal være den fulde Contoirtid i Indenrigsministeriet, og han behøver ikke at spørge Finantsministeren, hvorvidt Saadant er foreneligt med Forretningerne under Finantsministeriet. Det bliver Fuldmægtigens Sag at opfylde de Fordringer, der stilles til ham fra Indenrigsministeriets Side, eller at søge sin Afsted derafra. Det maa vel erindres, at enhver af disse Embedsmænds fulde Tid tilhører det Ministerium, under hvilket han beklæder er kongelig Post. Beklæder han 2 Poster under 2 forskjellige Ministerier, saa kan han selv vælge, hvilken Post han vil binde sig til, naar det fordrer af en af de tvende Minister, at han skal hellige sin fulde Tid og Arbeidskraft dertil. Det kan vel tænkes, at der heri har fundet visse Modificationer Sted af Billighed, saaledes at det fra Fortiden har været tilladt en Embedsmand at paatage sig saadanne Forretninger, uden Tilføielse af nogen udtrykkelig Betingelse. Men saadanne ældre Forhold maae atter finde deres naturlige Modification, naar Staten ifølge en ny Lov tillægger Embedsmanden en Afgang

til at rykke op paa en højere Gage. Staten kan da sige til ham: Ja, nu maa Du opgibe det Arbeide, Du hidtil har havt ved Siden af Dit egentlige Embede, med mindre Du vil befri det ogsaa uden nogen særlig Godtgjørelse.

Ordføreren: Idet jeg henholder mig til, hvad den høitærede Finantsminister har yttret, skal jeg dog tilføie, at jeg skulde være tilbøjelig til at gaae endnu noget videre. Jeg vil saaledes ikke kunne tilraade, at man i Endringsforslaget tilføiede en Bestemmelse om, at det ikke skal gjælde en enkelt Forretning, forsaavidt Saadant skulde have Indflydelse senere; thi jeg seer ikke, at der er nogen saa bestemt Forskiel derimellem. Det forekommer mig, at det hovedsagelig beroer paa, om Ministeriet har disponeret over Embedsmændenes fulde Tid eller ikke, og om det Arbeide, der søges den enkelte Embedsmand paalagt, er af den Bessaffenhed, at det med Billighed kan paalægges ham. Den ærede 4de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg), der talte mod denne Indstilling af Udvalget, brugte netop selv de Ord: „Naar de have disponeret over hans fulde Tid“. Det forekommer mig, at det er heri Pointet ligger.

H. P. Hansen: Det har været mig behageligt af den ærede Finantsminister at erfare, at han kun har tiltraadt dette Forslag af Udvalget, forsaavidt han har anseet det for at være det Forsigtigste; men jeg haaber, at han vil tilgive mig, at jeg ikke kan dele denne Anskuelse med ham, som nødvendig i nærværende Tilfælde. Jeg har fundet mig foranlediget til at reise mig mod dette Forslag, fordi det forekommer mig at tilfsjendegiye en vis Slags for vidt gaacende Nærighed, om jeg saa maa udtrykke mig, fra Lovgivningens Side. Jeg antager, at det er et af de Forhold, som vil ordne sig af sig selv; man skal ikke nedsætte Embedsstanden eller nogen Embedsmand, ved saaledes at ville gaae ind i de meest minutieuse Forhold med Hensyn til hans Vønning af Staten, og jeg troer, at de heri hørende Forhold vistnok ville ordne sig selv, uden at man behøver at optage nogen udtrykkelig Bestemmelse derom. Mit Forslag skal derfor vedblivende være til det høitærede Thing at man, istedetfor at forsøge paa at underkaste